

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

Sovjeti izpustili Nicholasa Daniloffa — Pogajanja med ZDA in ZSSR končno uspela — Vse podrobnosti še niso znane

FRANKFURT, ZRN — Sinoči je v Zvezno republiko Nemčije prispel Nicholas Daniloff, ki ga je bila ZSSR izpustila na podlagi sporazuma, doseženega po dolgotrajnih pogajanjih v Washingtonu in New Yorku med državnim sekretarjem Georgeom S. Shultzom in sovjetskim zunanjim ministrom Edvardom Ševardnadzejem. Vse podrobnosti sporazuma še niso znane in bo o njem danes govoril obširneje Shultz. Dobro obveščeni viri pa vedo povedati, da so ZDA pristale, da se bo 39-letni uslužbenec pri Združenih narodih, sovjetski državljani Genadi Zaharov kmalu vrnil domov. Ameriška vlada trdi, da je bila izpustitev Daniloffa »brezpogojna«, vendar nihče tega ne verjame.

Kot kaže, so Sovjeti privolili v odhod iz ZSSR vsaj nekaj znanih oporečnikov. Po nepotrjenih vesteh bo med izpuščenimi nekaj takih, za katere so se zahodne vlade zanimale že več let. Nekateri opazovalci sovjetskih razmer ugiblajo celo, da bodo Sovjeti končno le privolili v odhod najbolj znanega oporečnika v ZSSR, Andreja Saharova, drugi pa dvomijo, da bi šli Sovjeti tako daleč.

Na frankfurtskem letališču je 51-letnega Daniloffa in ženo pričakal ameriški veleposlanik v Zahodni Nemčiji Robert Burt. Daniloff je izrazil veselje, da je zopet na svobodi na Zahodu. Trdil je, da je bila njegova aretacija v celoti zrežirana akcija sovjetske KGB. Zahvalil se je vsem, ki so si prizadevali za njegovo izpustitev. Danes bosta Daniloff in žena prišla v Washington.

Analitiki so deljenega mnenja o tem, ali je v Daniloffovi zadevi zmagala SZ ali pa ZDA. Kritiki obnašanja Reaganove vlade trdijo, da so Sovjeti dosegli to, kar so od začetka zahtevali, namreč izpustitev in vrnitev domov Zaharova. To verzijo zagovarjajo predvsem konservativci, ki menijo, da je Reagan popustil v dvoboju z Gorbačovom. Druga stran trdi, da je sovjetski ugled na Zahodu zelo trpel zaradi Daniloffove aretacije, da so Sovjeti morali pristati na kompromis, ki najbrž vključuje odhod na Zahod vsaj nekaj oporečnikov, in da so morali priznati, da tudi oni želijo ponovno srečanje na vrhu z Reaganom. Brez izpustitve Daniloffa bi bilo takšno srečanje za Reagana politično nemogoče. Kritiki pa pravijo, da ravno radi tega je Reagan pristal na dejansko zamenjavo Zaharova za Daniloffa.

Rešitev tega spora med velesilama po vsej verjetnosti pomeni, soglašata velika večina analitikov, srečanje Reagan-Gorbačov do konca leta ali pa kmalu po Novem letu.

Predstavniki dom zavrnil Reaganov veto zakonskega osnutka o strogih gospodarskih sankcijah zoper Južno Afriko

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je spodnji dom zveznega kongresa glasoval z večino 313:83 zoper veto predsednika Reagana zakonskega osnutka, ki določa obsežne gospodarske sankcije zoper Južno Afriko. Reagan je bil ponudil pred glasovanjem, da je pripravljen podvzeti ukrepe, po katerih bi kot predsednik odredil vrsto novih, a omejenih sankcij zoper Južno Afriko. Razporeditev v predstavnikiškem domu pa je tako močno usmerjeno zoper apartheidski sistem v Južni Afriki, da Reaganova ponudba ni našla nobene podpore. Razveljavitev veta zahteva dvotretjinsko večino.

Na vrsti sedaj je zvezni senat, v katerem ima Reagan nekaj več podpore, vendar vse kaže, da bodo tudi senatorji glasovali proti vetu. Zakonski osnutek, ki bo po vsej verjetnosti postal zakon, bo prepovedal vse nove ameriške investicije v Južni Afriki, vsa nova bančna posojila, južnoafriška potniška letala ne bodo mogla več pristajati na ameriških letališčih, uvoz južnoafriškega jekla, premoaga, uranove rude, tekstil, orožja, hrane in kmetijskih izdelkov. Ameriška naftna podjetja ne bi smela več prodajati nafto Južni Afriki. Reagan je prepričan, da gre zakonski osnutek predaleč, kongresniki pa menijo, da ni in da jih v tem odklonilnem stališču do Južne Afrike in predsednikove politike podpira tudi ameriško javno mnenje.

Novi krvavi spopadi v Bejrutu — Včeraj ugrabljen francoski državljani

BEJRUT, Libanon — Včeraj so neznanici vdrl v hišo polkovnika libanonske vojne in ga ubili, njegovo ženo pa ranili. Predvčerajšnjim so bili polkovnikovi vojaki ubili dva pripadnika krščanske milice. Po tem sklepajo opazovalci libanonskih razmer, da so bili atentatorji iz krščanskih vrst. Zadeva potrjuje nedavno zaostroitev med obojeno krščansko milico in redno libanonsko vojsko, kar utegne imeti zelo krvave posledice.

V spopadih v Bejrutu v zadnjih dneh je bilo ubitih najmanj 65 oseb, več kot 200 ranjenih, kakih 55 pa pogrešajo. Anarhija v Bejrutu in Libanonu sploh se torej nadaljuje, opazovalci pa menijo, da tekom časa le napredujejo muslimani in to tisti, ki pripadajo skrajnim gibanjem.

Akcije zoper francoske državljane v Libanonu se tudi nadaljujejo. Včeraj je bil ugrabljen nek francoski fotograf. Ugrabitelji Francozov zahtevajo med drugim odhod iz Libanona francoske vojaške enote, ki sodeluje v mirovni enoti pod vodstvom Združenih narodov, ter izpustitev nekaj v Franciji priprtih teroristov.

— Kratke vesti —

Moskva, ZSSR — Včeraj so sovjetski jedrski strokovnjaki začeli obratovanje enega od štirih jedrskih reaktorjev v Černobilski elektrarni. Obratovanje je zaenkrat poskusnega značaja, vendar bo reaktor kmalu začel proizvajati elektriko za Ukrajino, pravi poročilo. Sovjeti nameravajo pognati tudi drugi od vseh skupaj štirih černobilskih reaktorjev. Zahodni strokovnjaki menijo, da je četrti reaktor povsem uničen, tretji pa najbrž zaradi močnega radioaktivnega sevanja tudi za vedno neuporaben.

Couer d'Alene, Ida. — Včeraj so v tem mestu eksplodirale tri bombe, četrto pa so policisti pravočasno našli in jo odstranili. Identiteta storilcev ni znana, policija pa meni, da gre za skupino rasistično usmerjenih belcev, ki so prepričani o superiornosti bele rase. Guverner države je odredil uradno preiskavo.

Jeruzalem, Izr. — Včeraj je Izrael uradno obtožil bivšega ameriškega državljana in ukrajinskega priseljence Johna Demjanjuka vojnih zločinov. Demjanjuk naj bi bil stražar v nacističnem uničevalnem taborišču Treblinka, kjer naj bi bil osebno mučil več jetnikov, sodeloval pa pri umoru več sto tisoč njih v plinskih celicah. Demjanjuk, ki je živel v clevelandskem predmestju do izročitve Izraelu, trdi, da je povsem nedolžen in da ni omenjena oseba.

Iz Clevelanda in okolice

Vinska trgatev —

Slovenski narodni dom na 5050 Stanley Ave. na Maple Hts. vabi na svojo vinsko trgatev, ki bo v nedeljo, 5. oktobra, od 2. ure dalje. Vstopnine ni, za ples in zabavo bodo igrali kar trije orkestri.

Seja —

Društvo Slovenski Dom šte. 6 ADZ ima sejo v četrtek, 2. oktobra, zvečer ob 7.30 v SDD na Recher Ave. Članstvo vabljen.

Na obisku —

Ob koncu tedna se bo mudil v Clevelandu za krajši čas Dušan Šinigoj, predsednik slovenske vlade. Šinigoj je na obisku v ZDA kot član uradne delegacije. V Clevelandu se bo srečal z raznimi Slovenci.

Seja —

Materinski klub pri Sv. Vidu ima sejo jutri zvečer ob 7.30 v avditoriju farne šole. O liturgiki in duhovni obnovi bo govorila s. Annette Therese, SND, pastoralna delavka v fari.

Glasbena Matica vabi —

Pevski zbor Glasbena Matica vabi rojake na svoj jesenski nastop, ki bo združen z večerjo in plesom. Prireditev bo v soboto, 18. oktobra, v SND na St. Clairju. Zbor bo prvič nastopil pod vodstvom nove pevovodkinje Marije Ashamalla. Za ples bo igral Don Slogar orkester. Vstopnice so po \$12.50 na osebo in jih imajo pevci in pevke, ali pa pokličite Johna Vatovca na 621-7151 podnevi do 4.30, ob sobotah in nedeljah pa na 524-4053.

Novi grobovi

Mike D'Amico

Dne 28. septembra je v Hillcrest bolnišnici na posledicah srčne kapi umrl 88 let stari Mike D'Amico z Mayfield Hts., mož Filomene, roj. Ferritto (poročena sta bila 65 let), oče Harolda, Georgea in Ralpha (pok.), brat Alfonsa (It.) ter že pok. Tonyja, Orazia in Terese Cesa, 9-krat stari oče (Georgia, ena pokojnikovih vnukinj je poročena z Royjem G. Sankovicem, lastnim Sankovic pogrebnega zavoda), 10-krat prastari oče. Pogrebna sv. maša bo jutri, v sredo, dop. ob. 10.30 v cerkvi St. Clare na Mayfield Hts. Pokopana bo na pokopališču Vernih duš.

Agnes Sirc

Umrta je Agnes Sirc, hčerka že pok. Andrewa in Agnes, roj. Beljan, Sirc, sestra Andrewa, Helen (pok.) in Virginie, teta. Pogrebna sv. maša bo v jutri, v sredo, dop. ob. 11. v cerkvi sv. Paskala Bajlonskega. Pokopana bo na pokopališču Vernih duš. Obiskov v pogrebem zavodu ne bo.

Kosilo lepo uspelo —

Letno kosilo Oltarnega društva pri Sv. Vidu preteklo nedeljo je zelo lepo uspelo in se članice iskreno zahvaljujejo vsem, ki so kakor koli pomagali in seveda vsem, ki so se kosila udeležili. Dobitke so prejeli sledeči: Prvo, K. Rihart; drugi, M. Stefancic; tretji, J. Ambrosic; četrti pa J. Wellig.

Marko Malovrh umrl —

V petek, 26. septembra, zjutraj je v Cambridge, Ohio, umrl Marko Malovrh. Pogreb je bil naslednji dan, v soboto, 27. septembra, dopoldne. Pokojni je bil rojen na Viču pri Ljubljani. Leta 1945 je bil iz Vetrinja vrnjen, a kot mladoleten izpuščen. Leta 1947 je prišel v taborišče Spittal na Dravi. V Cleveland je prišel l. 1949. V Cambridge, Ohio, je odšel l. 1953. R.I.P.

Trideset dni —

V četrtek, 2. oktobra, zjutraj ob 7.30 bo v cerkvi sv. Vida sv. maša za Emmo Gallien in sicer trideset dni po njeni smrti.

Sedemdesetletnica —

Pevski zbor Zarja praznuje letos svojo 70-letnico. V nedeljo, 26. oktobra, bo v Slov. društvenem domu na Recher Ave., v katerem zbor sedaj domuje, slavnostni banket, ki bo združen s pevskim nastopom in plesom. Na programu bodo sodelovali tudi pevci iz Glasbene matice in Jadrana. Vstopnice so po \$12 in jih imajo člani Zarje, ali pa jih lahko dobite pri Tivoli Imports trgovini v SND na St. Clairju ali Tony's Polka Village na E. 185. cesti.

Na televiziji —

Sinoči je bil med gosti na televizijskem programu North Coast Report naš rojak Stanley Modic, urednik cenjene in z ogromnim nakladom tiskane poslovne revije Industry Week. Pred leti je bil g. Modic urednik Glasa ADZ, glasila Ameriške Dobrodelne Zveze. Na programu so gostje govorili o gospodarskih izgleh za severni del Ohia. Ravno optimistični, žal, niso bili.

Razstava/prodaja —

Slovensko umetniško združenje se pripravlja na svojo letno umetniško razstavo in prodajo, ki bo v nedeljo, 19. oktobra, od 12. do 6. zvečer v SDD na Recher Ave. Vstopnine ne bo.

VREME

Pretežno oblačno danes z verjetnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 80° F. Spremenljivo oblačno jutri, zopet z možnostjo krajevnih neviht. Najvišja temperatura okoli 78° F. V četrtek pretežno oblačno, z možnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 76° F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. - 431-0628 - Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 024100)

James V. Debevec - Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel - Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
Rt. Rev. Msgr. Louis B. Baznik, Mike and Irma Telich, Frank J. Lausche

NAROČNINA:

Združene države:

\$33 na leto; \$18 za 6 mesecev; \$15 za 3 mesece
Kanada:

\$42 na leto; \$27 za 6 mesecev; \$17 za 3 mesece
Dežele izven ZDA in Kanade:

\$45 na leto; za petkovo izdajo \$25
Petkova AD (letna): ZDA: \$18; Kanada: \$22;
Dežele izven ZDA in Kanade: \$25

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$33.00 - year; \$18.00 - 6 mos.; \$15.00 - 3 mos.

Canada:

\$42.00 - year; \$27.00 - 6 mos.; \$17.00 - 3 mos.

Foreign:

\$45.00 per year; \$25 per year Fridays only

Fridays: U.S.: - \$18.00 - year; Canada: \$22.00 - year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

POSTMASTER: Send address change to American Home

6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

Published every Tuesday and Friday except the first 2 weeks in July and the week after Christmas.

No. 73 Tuesday, September 30, 1986

Kakšna pot iz socializma?

Avtor razprave o izhodu iz socializma v Svobodnih pogledih šteje 6 je zagrabil svoj predmet na široko. Celih 54 strani obsegajo njegove definicije in analize tega sodobnega družbenega pojava in njega reševanje pod različnimi podnaslovi, kakor »Poskusi in iskanja«, »Besede in dejanja«, »Pomisli in pol-rešitve«, »Težave in zagate«, »Tam, kjer ni svobode«, »Črna cesta«, »Smer pod silo razmer«, »Neprehajena pot« in še nekaj drugih.

V kratkem pregledu, kakršen hoče biti ta zapis, bo seveda mogoče izluščiti le osrednje jedro razprave, ga v izvlečku pokazati in morda na kratko komentirati. Gre mi predvsem za to, da naše bralce opozorim na resne in konstruktivne akcije med slovensko emigracijo, kako bi od svoje strani pripomogla do kolikor toliko sprejemljivega izhoda iz nevzdržnega stanja, kamor je naš narod pahnila z revolucionarnim nasiljem popolna socializacija celotnega narodnega življenja. Avtor imenuje ta nujni proces raz-socializacija, ki bi ga lahko imenovali tudi de-socializacija, kar pomeni odpravo sistema. Kljub temu, da je v knjižici govora o socializaciji v najbolj širokem pomenu besede (saj se razpravlja o socializmu tudi tam, kjer socializma ni — mišljene so ZDA), vendar je piscu pred očmi komunistični socializem v naši domovini Sloveniji.

Pri utiranju demokratične poti iz socializirane v svobodno družbo je pravilno poudarjeno, da ima vsaka dežela pred seboj enkraten, konkreten problem, vendar navadno s podobnimi prvinami. Gre za to, da se odstranjajo težave in zagate, ki zapirajo to pot in jih je v prvi vrsti potrebno podirati in premagovati. V teku let se je »širilo prepričanje, da edino podpiranje produkcijskih sredstev lahko ubrani ljudstvo pred manjšino bogatih podjetnikov. Kapital naj bi bil naravni sovražnik, država pa zaveznik delovnega ljudstva.« V prepričanju, da je država sama po sebi varuhinja splošne blaginje in zadosten porok za pravičnost te blaginje, človek ni pomislil, kdo ga bo v bližnji bodočnosti branil pred državo.

Mentaliteto ali miselnost, ki zagovarja in pospešuje vse-mogočnost države, je zatoj treba dosledno in sistematično spreminjati v prepričanje, da ni v resnici močna tista država, ki ima veliko premoženje, močno vojsko in politično »monolitno«, samozvano diktatorsko vodstvo in oblast, marveč tista država, katere moč sloni na svobodni »gospodarski in moralni sili državljanov, ki spoštujejo zakone, pa na sposobnosti in nepristranosti zakonodavcev ter neodvisnosti sodnikov«. Sam pisatelj knjižice pa takoj doda, da taka resnična državna moč ni dosegljiva po lahki poti politične demagogije in brezbržnosti vladanih. Ideal zdravega družbenega, tudi gospodarskega telesa je neločljivo povezan z moralnim zdravjem ter osebno svobodo in odgovornostjo državljanov.

Tak razvoj pomeni prevzgojo državljanov, katerih sedanja skrita želja je, naj bi država reševala in rešila vse družbene in po možnosti tudi osebne probleme. Spoznati bi morali, kar pisec imenuje »začarani krog« socializma, da s podpiranjem rapidno rastejo državni izdatki, z njimi vred pa tudi ogromni dolгови, ker iz državnih sredstev vedno več ljudi tudi živi in so torej od države bistveno odvisni. Kako naj taki ljudje

Kako je bilo na Baragovih dnevih

CLEVELAND, O. - Kot Slovenec in katoličan si štejem v dolžnost, da nekoliko napišem o našem clevelandskem romanju na Baragove dneve v Marquetteu letos.

Dne 29. avgusta ob 4:45 popoldne sem sam kot »prvi« romar vstopil v romarski avtobus na Brookpark Rd. pri W. 150 cesti, kjer je urad Lake Front Trailways. Tako sem bil iz zahodne strani Clevelanda sam z voznikom avtobusa vse do cerkve Marije Vnebovzete v Collinwoodu. Vsako leto dolejš me je na tej poti spremljala ga. Mary Struna. Ker je pa težko bolna, je morala letos ostati doma.

Pri Mariji Vnebovzeti se je že končala sv. maša, ki jo je imel č.g. Viktor Tomc. Naši romarji so že stali na hodniku ob tej cerkvi in so takoj začeli avtobus napolniti. Potem smo se odpeljali na St. Clair Ave., kjer so vstopili in se nam pridružili še ostali romarji, in nato smo nadaljevali pot proti Marquetteu. Č.g. Viktor Tomc je nas lepo pozdravil in voščil srečno vožnjo. Med nami je bil tudi č.g. Miha Žnidar, ki je prišel iz Slovenije kot odposlanec nadškofa dr. Alojzija Šuštarja na Baragove dneve. Ko se je med nami vse umirilo in uredilo, smo skupno molili rožnivenec in zapeli več Marijinih pesmi.

V Marquetteu smo prispeli nekako ob 8. uri zjutraj in sicer pred marquetteško stolno cerkev. Rev. Tomc je uredil vse potrebno, da je lahko imel v kapelici cerkve poleg Baragovega groba sv. mašo. Ostali romarji pa smo med tem časom odšli k Baragovemu grobu. Ne da se povedati ali napisati, kako smo se srečno počutili pri tem grobu.

V kratkih minutah je bil med nami č.g. Tomc, ki je da-

roval sv. mašo. Med mašo smo slišali tudi Marijine pesmi.

Po maši, ko smo se zbrali pri avtobusu, so nas čakali zastopniki škofije, nas pozdravili in želeli dobrodošlico. Na avtobusu se je nam pridružil prostovoljno mož, doma v Marquetteu, ki nam je razkazoval to mesto. Zanimalo nas je, kar je bilo tam v spomin na škofa Barago in zgodovinskega pomena za Marquette in okolico.

Po tem izletu nas je avtobus odpeljal k motelu, kjer smo se lahko odpočili.

Ob 5. uri nas je avtobus pobral in odpeljal do stolne cerkve sv. Pavla. V cerkvi so že bile priprave pred sv. mašo z nagovori in petjem. Pred sv. mašo je bil lep spreved. V ospredju so bili Kolumbovi vitezi, slovenske narodne noše in duhovniki. Pri tem so zadonele orgle, ki so spremljale čikaške slovenske pevce pod vodstvom p. Vendelina Špendova. Sv. mašo je daroval č.g. Stan-ko Zemljan, somaševalo je več duhovnikov.

Po končani maši smo bili povabljeni v cerkveno dvorano; postregli so nas z zakusko. Priložnost smo imeli za srečanja s Slovenci iz drugih krajev ZDA in Kanade. Med njimi naj omenjam msgr. M. Butala in č.g. Allana F. Brueninga. Rev. Bruening je bil več let za župnika v farni cerkvi na W. 140 St. in Puritas Ave. v Clevelandu, msgr. Butala pa je iz Jolietu.

Naslednji dan, v nedeljo, 31. avgusta, smo se clevelandski romarji že zgodaj odpeljali v Baragov park, kjer stoji velik in moderno urejen Baragov spomenik. Po ogledu spomenika smo se odpeljali dalje k indijanski cerkvi sv. Družine, ki je pred leti pogorela. Že so

(in ti so lahko v veliki večini) sklepajo in odločajo o zmanjšanju državne strukture, ki je vir njihovih dohodkov? Žagali bi vejo, na kateri sedijo.

Izhod iz socialističnega začaranega kroga je resnično zelo težak, zahteva stvarno spremembo splošnega ljudskega mišljenja, pridobljenega in podprtega tudi z osebnimi skušnjami o gospodarski in življenjski zgrešenosti marksistične teorije, ki uči, da je družba (država) vse, človek nič. Kolektivno gospodarstvo vse, osebna podjetnost nič.

Šola tega spoznanja je trda in dolga, pospeši jo pa njeno učinkovitost lahko močni vplivi od zunaj. Med temi zlasti poznanje problema desocializacije in podpora na poti do njene uresničitve od strani slovenske emigracije. Ta nosi v srcu še čut in zanimanje za usodo naroda in domovine, kjer so še vedno ohranjene žive korenine njenega izvora. Razdreti bo treba stavbo komunističnega socializma, kjer vlada absolutna moč vsemogočne države v rokah ene same politične stranke, in na principu vsestranske svobode urediti socialno in gospodarsko strukturo naroda — po mojem trdnem prepričanju — na najtrdnjših temeljih krščanskega socialnega nauka. Zgrajen ni na sovraštvu in boju, marveč na ljubezni in sodelovanju. Ne odklanja a priori ne kapitalizma, ne socializma, temveč obojemu vceplja ideje Kristusovega nauka: človek je največja vrednota na svetu. Kar in v kolikor je nekaj teh vrednot v dobro in prid, je vredno vsega prizadevanja; kar ji je v škodo, se mora opuščati in zavračati, pa naj ima še tako blesteča znanstvena imena.

Na tej premisi razpravlja o poti iz socializma tudi dr. Kremžar, čeprav nisem zasledil, da bi bil, razen kratke omembe, krščanski nauk kje izrecno obdelal. Škoda, da ni krščanski socialni in gospodarski doktrini, kot jo uči katoliška Cerkev, posvetil večje pozornosti, morda v posebnem poglavju. Vendar njegova celotna, podrobna obravnava gospodarskih in socialnih rešitev v prihodnosti črpa svojo moč prav iz te doktrine.

zgradili novo, lepo Cerkev. Žal so bila vrata zaklenjena in nismo mogli v njeno notranjost. Vrnili smo se v Marquette in naš motel.

Po krajšem počitku smo bili zopet na avtobusu, ki nas je pripeljal do stolne cerkve sv. Petra. Zopet smo obiskali Baragov grob. Bilo je mnogo sveč prižganih. Vsi smo s težkim občutkom zapuščali ta za nas sveti kraj. To je bilo nekako pred 6. uro zvečer.

Ob prihodu v cerkev, so bile klopi že delno zasedene. Pred sv. mašo se je pomikal od glavnih vhodnih vrat do oltarja nadvse lep spreved. V ospredju so zopet bili Kolumbovi vitezi, Slovenci v narodnih nošah, mnogo duhovnikov in kar pet škofov. Sv. mašo je daroval detroitski nadškof Edward Szoka. Somaševali so ostali škofje in duhovniki. Sv. maša je bila v angleščini z lepo spremljavo orgel in petja.

Nadvse ganljiv je bil prizor pri tej sv. maši, ko so v lepem spremstvu prinesle mašniška darila za to izbrane osebe. Med njimi je bila Indijanka in več slovenskih žena v narodnih nošah. Po končani maši so bile pete litanije Matere božje; to slednje se je vršilo delno tudi slovensko.

Od stolne cerkve smo se odpeljali na slavnostni banket. Pred jedjo smo skupno molili. Po večerji se je pričel spored, ki ga je vodil č.g. Charles Strellick. Prvi govornik je bil marquetteški škof Mark Schmitt, ki je navzoče lepo pozdravil in se nam zahvalil za veliko udeležbo teh Baragovih dnevov. Njemu je sledilo več govornikov.

Zanimiva je bila Agnes Rufus, glavna tajnica Baragove zveze v Marquetteu. Povedala je o delu, dohodkih in izdatkih Baragove zveze. Na lep način se je spomnila Jožeta Godina, ki je mnogo dobrega in koristnega storil, da bi bil naš škof Baraga čimprej preštet k blaženim. Jože Godina je že med pokojnimi in se ga bomo vedno hvaležno spominjali v molitvi.

Naslednja točka programa je bila, koliko so društva oz. posamezniki darovali Baragovi zvezi. V tem smo bili Clevelandčani med prvimi. Potom č.g. Viktorja Tomca je bilo oddanih \$2.600, ga. Frances Novak pa je nabrala in sama izročila Agnes Rufusovi \$1.910. Č.g. Jože Snoj je daroval \$100. Za ostale dobrotnike se žal ne spominjam. Naj pa omenim, da je ga. Corinne Leskovar darovala lep oltarni prt, na katerem so se darovale sv. maše za Baragova dneva. Ta prt je bil naročen v Sloveniji.

Bilo je pozno zvečer, ko smo zapustili dvorano, se poslavljali od rojakih iz drugih krajev, in odšli k nočnemu počitku. Clevelandski romarji smo zjutraj vstali že ob štirih, ob petih pa smo z avtobusom bili na poti proti Clevelandu. Med zanimivostmi ob tej dolgi vožnji je bil znameniti Mackinac most.

(dalje na str. 3)

L. P.

Kulturni dogodki v Milwaukeeju

MILWAUKEE, Wis. - V dneh 5. in 6. septembra 1986, se je vršil na univerzi Wisconsin-Milwaukee, v prostorih Fine Arts Theatre, prvi slovenski umetnostni festival (Slovenian Arts Festival) z naslovom »Mati • Domovina • Bog« in v režiji nadarjene plesalke Izabelle Kralj-Bambičeve.

Po končani predstavi sem prišel do prepričanja, da bi moral biti na v angleškem tiskanem sporedu naslov ne »Mati • Domovina • Bog«, marveč »Moč slovenske pesmi in besede! Kajti celotni spored na odru v pesmi in govoru je bil izveden v slovenskem jeziku in to prav dobro.

Pred začetkom sporeda je spregovoril predstojnik (»Dean«) umetnostnega oddelka univerze dr. Robert Hickok, ki je pozdravil vse navzoče. V dvorani je bilo namreč zbranih okrog 300 rojakov in rojakinj ter prijateljev.

Transparent na odru je med menjajočimi scenami na odru prikazal krasne Gasperijeve idilične slikice iz slovenskega življenja. Istočasno, na že prej posnetih magnetofonskih trakovih, so recitali Vladislav in Iza Kralj ter Maruška Coffelt razne izvlečke iz del naših pisateljev Ivana Cankarja, Milke Hartmanove, Simona Gregorčiča in Otona Župančiča.

Tu naj dodam, da je Vladislav Kralj prepričljivo recital kratek odlomek iz Cankarjeve črtice »Konec«, sicer vso Cankarjevo bolest: ... Pomislil nisi, da nikoli še nobena solza ni bila potočena zastonj, da nikoli nobena kaplja krvi še ni bila prelita zastonj; pomislil nisi, da je smrt mati in da teše nebeški tesar mrtvaško posteljo in zibel obenem. Vsega tega ti ni bilo mar, mislil si nase, bal si se zase, zato, ker si gledal poslednjo sodbo in te je bilo te sodbe strah. Strah te je bilo vprašanja: Čemu si živel, človek, komu živiš? Povej mi zdaj v tej uri, ki je ura sodbe in ura posvečenja: ko pridem k tebi, da pojdeš z menoj na poslednjo pot, — koga boš klical na pomoč, da ti bo v trpljenju stal ob strani, da bo tvoj besednik pred pravičnim Sodnikom?

Ukazujoč in trd je bil ob teh besedah glas matere Smrti in vsa moja duša, ves moj ubogi, ponižani jaz je bil vklejen jetnik njenih oči, teh temnih plamenov.

Vzklíknil sem; iz globočine mojega umirajočega srca je planilo:

»MATI!«

Tih in mračen, kakor poprej, je bil plamen njenih oči; na

dušo mojo, ki se je krčila v grozi, je tipal mrzli dih iz njenih ust. In zaklical sem v tej bolečini, v tem predsmrtnem spoznanju:

»DOMOVINA«.

Milejši, jasnejši je bil plamen njenih oči, že se je dramilo v njem usmiljenje in odrešenje. Ali ganil se ni moj gost, moj sodnik, ni mi odgovoril, ni me zapustil. Takrat se je v grozi in bolesti razklalo moje srce, da je dalo, kar je še imelo:

B O G«.

V tistem hipu, ob tisti besedi sem se sladko zbudil iz dolge, strašne bolezni. Poleg mene, ob čaju je sedela svetnica odrešenica; držala me je za roko in smehljala se je, kakor se mati smehlja otroku, ki je ozdravel. Ime ji je bilo: »ŽIVLJENJE, MLADOST, LJUBEZEN!«

Ostali spored so sodelujoči prav dobro izpeljali. Nastopil je mešani pevski zbor Gallus, s 15 pevci in pevkami, katere je odlično pripravil in vodil pevovodja prof. Leo Muskatevc. Zelo lepo in ubrano so peli dela slovenskih skladateljev A. Mava, S. Premrla, E. Adamiča, B. Ipavca in A. Nedveda. Solistični del pesmi je odpel z lepim, barvastim baritonom George Lipovšek. Zbor je bil deležen toplega aplava.

Nastopili so tudi ameriški poklicni pevci in pevke: Walter Boyer, Susan Haley, Evelyn LaBruce, Daniel Nelson in Sarah Pscheidt. S svojimi lepimi in sočnimi glasovi so peli dela naših skladateljev Mava, Adamiča, Ipavca, Aljaža in Foersterja. Vse pesmi so peli v slovenščini, včasih bolj, včasih manj razumljivo, toda, ker so bili mladi in z dobro pevsko tehnično kulturo, so zapustili najboljši vtis. Zaslužili so vroč aplavz in priznanje.

Vse pevske točke in tudi par plesnih nastopov so odlično spremljali na klavirju oz. flavti Marty Butorac, Diane Lobacz in Karen Carreno.

Koreografinja in plesalka Izabelle Kralj-Bambičeva nas je prijetno presenetila s štirimi baletnimi nastopi v sodelovanju s poklicnimi baletnimi plesalci; ti so bili: Peter Horgosi, Thomas Titone in Joan Wenzler Slocum.

Plesno sceno v koreografiji C. Graham-White »Mati« je z vso nežnostjo in sigurnostjo odplesala Izabelle Kralj. Glasba je bila od ruskega skladatelja Dimitrija Šostakoviča. V koreografiji I. Kralj je v »Uspavanki za hčerko« plesal-

ka Joan Wenzler Slocum odplesala z vso bravuro in tudi žela velik aplavz. Kar navdušen aplavz sta prejela Izabelle Kralj in Thomas Titone, ki sta živahno zaplesala polko na narodno vižo: »Jaz pa ti pa židana marelja«.

Zadnji dve plesni točki sta bili »Molitev« z glasbo J.S. Bacha, in »Corelli Concerto« v koreografiji Joan Browning. Plesali so Izabelle Kralj, Peter Horgosi, Thomas Titone in Joan Wenzler Slocum. Vsi štirje so prejeli za živahno in razgibano plesanje navdušen aplavz.

Pevski zbor Gallus je s pesmijo »Zdaj je pomlad« zaključil z velikim uspehom prvi »Slovenian Arts Festival«. Čestitke in vse priznanje režiserki Izabelle Kralj-Bambičevi in prof. Leo Muskatevcu ter vsem sodelujočim!

Naslednji dan, 6. septembra, ob treh popoldne sta v univerzitetni predavalnici pred 150 rojaki in rojakinjami predavala o slovenski zgodovini dr. Bogdan Novak, profesor zgodovine na univerzi Toledo v Ohio in dr. Ciril Žebot, profesor Georgetown univerze v Washingtonu, D.C. v pokoju. Predavatelj je navzočim predstavila naša rojakinja Izabelle Kralj.

Prvi je govoril dr. Novak, ki je prikazal izvir našega pokolenja, vse do Brižinskih spomenikov, ustoličenja koroških vojvod, omenil je panonske Slovence, tlako, katero je moral slovenski kmet dajati graščakom, in suženjstvo pod Avstro-Ogrsko monarhijo. Časovno je dr. Novak šel do I. svetovne vojne.

Nato je prevzel besedo dr. Žebot, ki je podal bežno sliko in željo do slovenske samostojnosti v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev in, od 1929 dalje, v Jugoslaviji tja do druge svetovne vojne. Govoril je o razpadu prve Jugoslavije in ustanovitve njene nove, komunistične naslednice, v kateri pa je še prisotna slovenska želja po samostojni državi.

Oba govornika sta žela hvaležen aplavz. Na razna vprašanja navzočih poslušalcev sta dr. Novak in dr. Žebot odgovarjala, dokler se ni Izabelle Kralj zahvalila tako predavateljem in poslušalcem ter vse povabila v teatrsko vežo na zakusko in razgovor.

Ta prvi Slovenian Arts Festival je bil posvečen naši znani rojakinji in mecenki Mary Ermenc, ki se ga radi boleznimi mogla udeležiti. V novembru bo Mary proslavila svoj 85. rojstni dan. Že ob tej priložnosti ji iskreno čestitamo in želimo še mnogo let zadovoljivega življenja!

Uspešen začetek umetniške sezone 1986/87 — Na isti večer, 5. septembra, ko smo bili na prvem Slovenian Arts Festivalu, se je v dvorani P.A.C. v Milwaukeeju vršil gala otvoril-

(dalje na str. 4)

65-letnica društva sv. Jožefa št. 169

Preteklo sredo je društvo sv. Jožefa št. 169 praznovalo svojo 65-letnico. Navzočih na banketu v Slov. domu na Holmes Ave. je bilo več kot 270 gostov. Na sliki jih nagovori društveni duhovni vodja Rev. Viktor Tomc, zadaj pa predsednik Eugene Kogovsek.

Na tej sliki so (z leve) John Obat, Mary Okicki, Anton Nemec (društveni tajnik), in mestni odbornik Michael Polensek.

Zgoraj so (z leve) Ana Nemec, Joseph Hovevar (ohijski okrožni direktor KSKJ), Antonija Lamovec in Jennie Tuma.

Kako je bilo na Baragovih dnevih

(Nadaljevanje s str. 3)

Na poti domov smo se ustavili pri mali cerkvi, ki je spominskega pomena za škofa Baraga. Cerkev sama je bila zaklenjena, pred cerkvijo pa je bil zasilen oltar. Pri tem oltarju je č.g. Tomc daroval sv. mašo.

Vozili smo dalje in se ustavili pri Indian Rover Catholic Shrine. Tam je hrib, na katerem stoji ogromen križ. Hrib se imenuje Kalvarija. Vsi smo odšli na ta hrib do križa. Skupno smo molili in peli Marijine pesmi. V bližini je lepa cerkev in trgovina z različnimi verskimi spominčniki ter drugimi primernimi darili.

Ko smo se nahajali pri omenjenem križu, se je moj spomin vrnil 20 let nazaj. Takrat sem bil pod zdravniško oskrbo, a sem se kljub temu podal na Baragovo romanje, ki ga je vodil č.g. Jože Martelanc. Takrat sem prvič videl ljubljanskega nadškofa dr. Jožeta Pogačnika, ki je bil z njegovim spremljevalcem, č.g. Božidarjem Slapšakom. V cerkvi, ki stoji v bližini tega križa, je dr. Pogačnik daroval sv. mašo. Ta lep in drag spomin me je tako globoko ganil, da so mi prišle solze v oči.

Na avtobusu, ki je vozil do Clevelanda, so bili trije duhovniki med nami. Dva sta bila že omenjena č.g. Viktor Tomc in č.g. Miha Žnidar.

Tretji je bil č.g. Stanko Okorn, ki je bil na obisku v ZDA iz Slovenije.

Nad vse je bil zanimiv govor, ki ga je imel č.g. Žnidar. Lepo se je izrazil o rev. Tomcu, ki ga je velikodušno sprejel v svoje župnišče za časa njegovega bivanja v Clevelandu. Č.g. Žnidar je lepo govoril o škofu Baragi. Omenil nam je, da je že preje obiskal Cleveland in Baragovo deželo. Takrat ga je tja z avtomobilom vozil inž. Jože Zelle, ki mu je med to vožnjo vse kraje razkazoval, kjer je škof Baraga misijonaril. Skupno sta prevozila več tisoč milj.

Nekako po deveti uri zvečer smo se pripeljali v Cleveland.

Prva zahvala za to romanje gre rev. Viktorju Tomcu, ki je za nas vse potrebno preskrbel. Ravno tako velja zahvala vsem onim, ki so mu bili vedno v pomoč.

Jože Vrtačnik

ZA ŠALO povedano

Zdravnik je svetoval pijančku, naj bi štirinajst dni ne pil nobenega alkohola, češ »bomo videli, če bo kaj boljše.«

Pijanček pa je bil drugačnega mnenja: »Kaj pa, ko bi štirinajst dni pil dvakrat toliko kot sicer? Bomo videli, če bo kaj slabše.«

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd. 531-6300

1053 E. 62. cesta 431-2088

— V družinski lasti že 82 let. —

Tone Osovnik:

Še v življenju smo stopili na prag jeseni

Zares, po srečnem naključju se nam je to dogodilo. Sprva ni bilo v tem nič načrtovanja. In danes, v torek dopoldne, 23. septembra, ko pišem spet zapis svoje kronike slovenskega sv. Cirila na Osmi v New Yorku, je že nekaj ur uradna jesen v našem ozračju. Jutro je oblačno, močno vlažno, tako, da že prši. V napovedi pa je celo mala deževna nevihta.

V zadnjem mojem kroničkem zapisu sem že poročal o moralnem uspehu proslavljanja 70-letnice fare sv. Cirila na Njujorskem. Povedal sem, kako smo tega sobotnega popoldneva napolnili spet svojo domačo cerkvico kot že zlepa ne. Še zadnji dve veliki nedelji, letošnjo cvetno in vstajenjsko, smo prekosili v tem pogledu. Pa tudi v vsej svečanosti, ko smo ob svoji 70-letnici blagoslovili novo cerkveno okno, delo domačega umetnika Mira Zupančiča.

Da ni bilo in ni v teh mojih besedah nobenega pretiravanja, vam tudi pove kratko pisno njujorškega nadškofa, kardinala Johna O'Connora, ki ga je prejšnji teden poslal našemu župniku, očetu Robertu. Pismo se glasi takole:

»Dragi oče Mazovec! V svoji prijaznosti mi je škof O'Keefe prinesel spominsko brošuro 70-letnice cerkve sv. Cirila in mi razlagal lepoto Baragovega okna, katerega je blagoslovil. Pripovedal mi je, da je to pravo umetniško delo, in kako ste farani ponosni na to okno, barvanega stekla. Iskreno upam, da ne bo dolgo, da mi bo dana možnost ogledati si to lepo počastitev škofa Barage. Moje čestitke! Z osebimi in molitvenimi dobrimi željami ...«

Od junija sem smo se mi tega okna že privadili. Ko je umetnik Zupančič opravil svoje delo, so lahko še drugi: Tone Babnik, Ivan Blejec in Korl Klezin, opravili svoja. Ivan je moral dodelati stene temu primerno, pa še osvetlitev; Korl pleskarska dela, in Tone, pasarski mojster, je skladno s stenami in oknom napravil kar umetniško izdelano pokrivalo velikemu grevcu pod tem oknom.

Za župnikovanja očeta Richarda smo dobili obnovo oltarne strani s prezbitrijem. Takrat je bil velik darovalec John Pualin s svojimi delavci, med njimi spet Tone Babnik in Jože Grom, pa slikar Korl Klezin. Zares, slovenski sv. Ciril na Osmi ima nekaj zvestih oboževalcev in delavcev že kar nekaj desetletij. Menda prav od dneva, ko so prišli v območje njegovega neslišnega zvona, ki pa na svoj način kliče v našem srcu, verni duši in narodni zavesti.

Ko je škof O'Keefe 13. septembra obiskal za blagoslovitev Baragovega okna našo cerkvico, je v njej našel svojevrstno lepoto v skromnosti, pa lepo slovensko cerkveno pesem je slišal, po zaslugi Jerryja Koprivška. Slišal pa je tudi našo besedo, s katero svojega Boga molimo in častimo.

Ravno to je, kar je klic slovenske fare sv. Cirila. Že kar sedemdeset let nas kliče in zbira. Pred desetletji je naš sv. Ciril opravljaj številne krste in poroke. In kdor je ob njegovi 70-letnici skrbno opazoval priklicane, je lahko ugotavljal, da je veliko takih prišlo, ki jih že na leta ni bilo. Prišli so, ker so bili pri slovenskem sv. Cirilu, nekateri kršчени, med njimi

New York, N.Y.

tudi naša, še zmerom dobra pevka — Ani Kepic Zajc; drugi pa so prišli, ker so bili v tej cerkvi poročeni. Nekaj, da, nekaj globljega jih še zmerom veže na to malo slovensko domačo cerkvico!

Teden dni pozneje smo spet doživeli sicer lepo slovensko poroko, toda ne v naši slovenski cerkvi sv. Cirila. Že nekaj let naša dekleta za ta najpomembnejši dogodek v življenju zbero drugo, tujo cerkev; pravijo, da je lepša in večja. S tem pa zavržejo tisto čudovito srčno domačnost, ki ogreva in plemeniti človekovo dušo tudi ob tem tako pomembnem življenjskem dogodku.

Tokrat smo doživeli v soboto, 20. septembra, takšno slovensko poroko v cerkvi sv. Alojzija v Ridgewoodu. Helenca Klezinova se je poročila s slovenskim fantom iz Bridgeporta, Jožetom Višinskim. Sv. Alojzij je sicer Helencinova ameriška fara, kjer je obiskovala osnovno katoliško šolo, in je komaj nekaj »blokav« od njenega poprejšnjega doma.

Oče Korl je pripeljal nevesto Helenco k čakajočemu ženinu Jožetu in mu jo pred pričo Boga in prijateljev izročil v nadaljnjo življenjsko varstvo. Lep trenutek najsrečnejše srečnosti življenja. In vendar! Za moj osebni občutek bi bil ta trenutek odet v še bolj občuten domačnost v malem in lepem slovenskem sv. Cirilu na

Kulturni dogodki v Milwaukeeju

(Nadaljevanje s str. 3)

tveni koncert simfoničnega orkestra. Midva z ženo in prijateljico Dolores smo se udeležili koncerta v nedeljo, 7. septembra, zvečer. Novi direktor in dirigent Zdenek Macal je odlično nastopil z deli Wagnerja in Sibeliusa ter Beethóvnovo 5. simfonijo. Naslednjo nedeljo pa smo uživali na koncertu dela Glinke, Francka in Griega. Če bo nama služilo zdravje in če ne bo preveč grdega zimskega vremena, je pred nami še 18 simfoničnih koncertnih večerov, v upanju, da bova poslušala vse.

V četrtek, 18. septembra, se je z baletno pravljico »Coppelia« začela plesna sezona. Baletni večer je bil odlično pripravljen in izveden. Melodična glasba skladatelja L. Dellibesa je v rokah dirigenta Daniela Forlano veliko pripomogla k uspehu predstave. V prihodnjih mesecih imamo še šest baletnih večerov.

Prihodnji mesec se začne operna sezona s Puccinijevo opero »Tosca«. Umetniške likovne razstave se vrstijo od Lincoln Art centra pa do šestih umetniških galerij. Tudi dramske predstave so že v polnem teku. Torej za vsakega, ki se tu v Milwaukeeju zanima za kulturo, je vsega na pretek.

A.G.

Osmi.

Poročne obrede s poročno mašo sta opravila oba župnika: župnik sv. Cirila oče Robert iz nevestine narodne fare, in ženinov župnik, č.g. Alojzij Hribšek iz fare sv. Križa v Fairfieldu, ki bo zdaj njuna domačinska fara. Ves obred je bil opravljen v slovenskem jeziku, samo s kora nismo slišali slovenske pesmi. In še po poročnem obredu pred cerkvijo je prevladovala slovenska govorica.

Verjetno je tudi na svatbi bilo tako, kateri se je menda še pridružila slovenska pesem. O tem ne morem nič poročati, ker nisem šel v Continental Manor v Mamaroneck, N.Y. proti meji Connecticuta. Jaz ne plešem in sem mislil na drugo jutro, ko grem k prvi maši k slovenskemu sv. Cirilu, in ko bo po drugi, deseti maši spet prosvetna ura, oznanjajoča nam vsem: Zdaj pa je poletja in njegovih pasjih nedelj konec. In slovenski sv. Ciril med jesensko barvitostjo razpršene Slovence spet vabi k sebi v nekaj večjem številu.

Po prvi maši smo pa ob pripravljanju dvorane z Babnikovimi mislili, da zaradi Helencine svatbe prejšnji večer naših ljudi k tej nedeljski deseti maši in prosvetni uri po njej v dvorani ne bo kaj dosti. Stvarnost dneva pri Sv. Cirilu nam je dokazala, da smo se v domnevi motili. Cerkev je bila lepo posedena, dvorana po maši pa polna.

Program te nedelje je bil posvečen Ameriki, koder so naši slovenski predniki našli svoj dom topline in svobode, jaz pa kot zgubljeni sin svoje vrnitev k pretrganemu amerikanstvu, ki mi dovoljuje, da ostanem zvest svojemu narodnemu rodu in materini besedi ter, če tako hočem, vsem običajem, ki so del poprejšnjega slovenstva v moji očetnjava.

O programu ne bom pisal, ker vem, da poročilo redno napiše vodnik prosvetne ure (Dr. Zdravko Kalan; poročilo je bilo objavljeno v AD pretekli petek, op. ur.). Rad bi poudaril samo, da smo imeli v cerkvi in dvorani tokrat nekaj izrednih gostov iz Ljubljane in Ameriškega. Razveselil sem se nekdanjega našega srenjčana Feliksa Augustina, ki se je z ženko odselil iz Ridgewooda v Newburg, N.Y., sedaj pa živi na Floridi.

Seveda, presenečenje je bilo še večje, ko je »nekdo« prišel k moji knjižni stojnici, ki sem jo na to nedeljo spet odprl, mi pomolil roko v pozdrav, re-

koč: »Ti si pa Tonček iz Domžal, ali ne? Jaz sem pa Gregorin iz Ihana, če se me še kaj spomniš? Živim v San Franciscu...«

Oba, Augustin in Gregorin, sta mi zagotavljala, da redno in z užitkom sledita mojim kroničkim zapiskom o slovenskem sv. Cirilu na Osmi. Torej oba sta še redna naročnika našega edinega slovenskega lista na Ameriškem - Ameriške domovine. V tem sem spoznal, kako važna povezava med nami je ta list. Pa, kako malo se tega zavedamo, ko ga še imamo. In koliko časa ga bomo še imeli, vse to zavisi od nas, ki ga beremo in še pišemo po slovensko vanj. In zmerom manj je zapisanega v njem o našem življenju, tu na Ameriškem...

Slovenska pesem

*Le doni mi, slovenski spev,
ti večni vir radosti,
naj vedno zvonki tvoj odmev
vzbudi spomin mladosti!*

*Ko poneso nas v glasbe raj
modrice vekovite,
se čeznaravni zdiš smehljaj
lepote izrazite.*

*Z bogastvom tvojim že takrat
si nas obdarovala,
ko si v detinstvu v sen krilat
nas mehko zazibala.*

*Življenje si krasila ti
tam v dragi domovini,
zaklad prevzvišen srcu si
v oddaljeni tujini.*

*Odganjaš val nemilih sil,
tolažiš nas v bolesi.
Budilka višjih si čutil:
zanosa in zavesti.*

*Kako te starček ves zavzel
s ponosom vernim sluša!
On čuti v prsih blag trepet
in srečna mu je duša.*

*Zamika se v preblazen čas
ljubezni in mladosti,
ko čul je rodne pesmi glas
in plakal od sladkosti.*

*Naj bi te tudi mladi rod
dostojno znal ceniti,
saj vredna si, da bi povsod
te mogli vsi slaviti.*

*Naj bila bi nam ti glasnik
veselja v tuji zemlji,
ostani bratstva spomenik,
nemir ti dušam jemlji.*

Ivan Zorman

**Ameriška Domovina
druži Slovence
po vsem svetu!**

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italiana 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

“SLOVENIA RADIO PROGRAM”

HEARD COAST TO COAST
6 to 7 on Saturday evening E.S.T.
on N.B.N. Cable TV systems.

PAUL M. LAVRISHA
1004 Dillewood Rd.
Cleveland, Ohio 44119

DROBTINICE

s Slomškovega kosila

CHICAGO, Ill. - V nedeljo 21. kimovca je dvorana Sv. Štefana v Chicagu spet zašumela; s hojo, pomenki, posodo, priborom in steklenicami. Lačni so se zbirali, iz vseh krajev, že od enajste ure naprej. Iz kuhinje je dišalo čedalje prijetneje. Obetal se je imenitno štajersko kosilo s prekmurskimi začimbami. Kranjskih klobas tokrat ni bilo, Kranjcev pa dosti. Zedinjena Slovenija, škofu Slomšku v čast! Pesimisti so godrnjaje napovedali standardne jedi, dišave pa so razodevale nekaj boljšega. Presenetilo je pecivo na mizah — v naprej — že pred postrežbo. Cena \$5.99, ali nekaj več, za celotno kosilo.

Koj pri vhodu mi je pritekla v naročje prijetno razigrana Milica, shojeno dekletce živih očetovih oči in materine prijaznosti. Pri blagajni pa sva zatekla (z ženo) častitljivo gospo Gaber, vtopljen v neke račune. Odkar si je nadel osmi križ, ne množi več na pamet. O računalnikih meni, da so izpridili mladino; nočejo več misliti — še poštevanke se izogibajo. Kam plovejo?

Ogledovaje došlece sva iskala praznih sedežev. Prikupni obrazi vse naokrog, vendar se prosti stoli ne ponujajo. Tam v kotu se moški živahno prepirčujejo, seve, s kozarci v rokah. Pa tudi trezni ne zaostajajo dosti... Občevalna gospa Minka je videti razpoložena; saj je Slomšek njene gore list. Martinčičevi so spet kompletni pri mizi, razen (nikdar lačne) gdč. Elizabete; a Žerdinovi so le brez svoje študentke. Prijatelj Gustelj samuje (verjetno ni skregan s svojo gospo?); morda ne zna kuhati. Gospa Mihaela je s hčerko (trdne in uspešne volje), toda brez svojega Staneta. On je baje v zadregi: Davi je ustrelil srnjaka, prevelikega za svoj hladilnik. Zmenili se bomo za rogove, ki jih ni treba hladiti. Mikalo me je še vprašati go. Metodo, le za ped oddaljeno, kdaj bodo na vrsti njene slaščice, o katerih mi žena zatrjuje, da jim ni para.

G. p. Gostečnik je na svojem romanju: od mize do mize, od duše do duše. Kako vestno posnema odšedšega p. Vendelina, morda ga celo prekaša! Ne dela izjeme, vsakdo mu je pri srcu, vsakomur najde bolečino, ali razpoko; poln je prepričljive tolažbe. Tudi ga. Jelenc, ki ji je uteha še vedno nujna, dobi krepilno besedo in ji odleže. In ge. Veri se razvedri obraz, ko jo vprašamo po Lojzetu, ki se je uprl hudodelcu. Spet bo smučal in

obiskoval številne prijatelje, kot vsa prejšnja leta. Kako rad to sliši, kdor ga pozna!

Od veselja sem stopil po kozarec belega. Dobil sem tudi beli (oz. prozoren, plastičen) kozarec, s katerim se niti n zdravit ne moreš. In pri sodčih sta bila tudi pojoča brata Jože in Janez, vdana vsaki slovenski prireditvi. Tam tudi najbolj zdajo vabila k cerkvenemu zboru, ki se ne namera va zamajati. Dragi Bog je poskrbel tudi za dolgoročno uspešno vodstvo: Janezu je rojen sin Štefan, kot nalašč za tole faro! Moramo ga spoznati čim prej, on bo pa nas le postopoma.

Spomnil sem se svojega sedeža, ko je močnejše zadišalo po hrani, kasneje tudi po pijaci. Z menoj je namreč šel kozarec, proziren; le enkrat sem srknil, ostalo se je razlilo, ko se je o prvi priložnosti prekučnil. Zaježili smo povodenj in zadišalo je vsem pri mizi. S pijacami ni sreče pri meni. Iz previdnosti drugič prinesem pivnike s seboj, kajti v postrežbo so le pičlo vključeni.

Žlahten okus krompirja in »segedinskega« golaža je poleg vse nevšečnosti in spravil v dobro voljo vsakogar, ki je še bil dvomil v kvaliteto kosila. Meni se je sčasoma tudi vrnila radovednost po navzočih. Z leve mi je namignil čokati sosed, češ, da ima imenitno literaturo za današnje ure. Tristo pesmi je držal v rokah in iskal je Slomškove pesnitve. Kaj hitro sva staknila »Preljubo veselje...« in šinilo mi je, da jo mora poznati tudi dobra pevka gospa Angela, ob isti mizi, na nasprotni strani. Vendar je ona bila nekam svečano molčeča, morda poglobljena v tuhtanje o Lemontski knjižnici — Bog ji blagoslovi take misli! — in je ni kazalo motiti.

Tedajci pridemo navzkriž z organizatorji tega sestanka, na kakršnem se navadno tudi vselej nekaj pove. Vendar težko pridejo do (slišane) besede. Že prej se je bil pojavil na odru g. pater Kalist, ki sicer ni ugnal hrupa, vendar ga je množica razumela; saj je šlo le za blagoslov in očenaš. Sedaj je pa to že bilo tvegano. Naši ljudje so pač preveč zgovorni. Radi se imajo, še rajši ljutomerčana, in sila veliko si imajo povedati. A Slomškovo kosilo je le enkrat letno. Gospa, ki je stopila na oder z nekimi papirji v rokah, ni zasenčila ljudskih potreb, dasi je imela verjetno kaj tehtnega v programu. Prišlo mi je na misel, da bi priporočal tiskanje takih besedil, ki bi jih gostje zlahka prebrali med jedjo.

Do pesmi, žal, ni prišlo in tega smo pogrešali. Prepričljivi in vzpodbudni govor novega župnika, p. Tadeja Trpina, je sicer pritegnil pozornost, ni pa izpolnil omenjene vrzeli. Manjkal je torej sam Slomšek, nadarjeni pevec, toplega in nežnega glasu, ter nadvse vzgojnih namenov. Njegova materi-

Spomenik slovenskim rudarjem in delavcem

Na sliki vidite poseben Spomenik slovenskim rudarjem in delavcem, delo slovenske umetnice Lillian Brulc, ki je v Iron Range Interpretive Center v Chisholmu, Minnesota. Gmotna sredstva za ta edinstveni spomenik so prispevali številni rojaki in rojakinje ter slovenska društva. Tisti, ki se bodo kdaj mudili na Železnem okrožje severne Minnesote naj ta Center obiščejo in si slovenski spomenik ogledajo.

alna zapuščina priča, da je marsikaj tudi sam zložil. In prav uspešno je spisoval note ter prilagal srčno sladka besedila.

Z njimi je pritegnil nase vsa mlada, slovensko čuteča srca. Zdala mu je duševna mehkoča tudi pri starih, in utrdil je narodno zavest na vsej črti; da, celo med trdovratnimi nemškutarji tiste dobe. Omahaľci so uvidevali, da je on najprej domoljub in šele potem škof in da je njegova omika namenjena bolj bližnjemu, kot njemu samemu.

Vesetje je on prilival vsaki svoji dejavnosti. Njegov Blažek in Nežica, iz nedeljske šole, pomenita vsakogar izmed nas, ki mu manjka trdnosti. Slutil je Slomšek, da se ne bo s pesmijo zgolj prikupoval, ampak reševal nujno preporajanje svojega ljudstva. Uganil je za več stoletij v naprej, da bo pesem pognala najgloblje korenine in plapolala ne le doma, marveč po svetu, kjerkoli Slovenci pridejo v skušnjavo, da jih premotijo močnejši, »uglednejši« jeziki. In ko že, ponekod, zgine naša materinska beseda iz vsakdanje govorice, nas vrne sladka pesem v naročje spominom in opominom. Takrat, »še na tujem smo doma« ...

Brez dvoma ga je tudi Cankar imel v mislih, ko je »Veselo domovino« pozdravljal »iz veselega srca«, in dodal, da se bo veselo vriskalo, ko se naše pokrajine strnejo v skupno domačijo. O Cankarju vemo, po njegovih spisih, da je bil otožne narave, dasi borben in nepopustljiv. Vendar se mu zdi, da imamo pravico do prazničnega veselja.

Slomšek, nasprotno, z lahkoto vriva glasbo v svoj človekoljubni program in s tem nudi več sonca in več zaupanja v dobroto, v up in v resnico. Oba sta naša velikana, dasi v (dalje na str. 6)

Še en glas o Dragi '86

GORICA, It. — Draga '86 je ohranila oznako »svobodni parlament«, izgubila pa je pridevek »vseslovenski«, saj so bili vsi predavatelji iz Jugoslavije. Kakor da tudi zamejska in zdomska Slovenija ne bi imeli vsako leto kaj povedati! Lado Lenček iz Buenos Airesa, sicer predsednik SKA, ki je maševal in pridigal, tega dejstva ne more spremeniti.

Začel je Franc Miklavčič o slovenskem klerikalizmu in krščanskih socialistih. Neskončno je bil dolg, in povrh tudi pristranski. Debata je izzvenela v vlago in mrz mraz tistega večera.

Ugledni Hrvat Predrag Matvejević je naslednji dan, v soboto 6. sept., suvereno poleta val nad območji svojega znanja, neprijemljiv in nesistematičen. Poslušalstvo ni moglo biti kos njegovi hrvaščini, vse prej ko primerni za dneve, na katere prihajajo Slovenci iz vseh vetrov sveta. (Ob prevajanju njegovega teksta si je Marko Dvoržak v N. Ulmu zapisal vrsto ostrih in porogljivih pripomb, ki jih je na začetku debate prebrala Maja Lapornik.)

Mladi teolog Drago Ocvirk je naredil najboljši vtis. Čuli smo predavanje, ki je mogoče edino med letošnjimi opravičilo svoje mesto na »študijskih dnevih«.

Sklepno, po radiu prenašano besedo, je imel belolasi komunist Milan Apih: o svoji in mnogih drugih predvojni »rdeči univerzi« v Sremski Mitrovici. Govoril je prosto, domače, zanimivo; danes je eden zaskrbljenec za prihodnost naših rojakov v matični domovini in zaveznik Spomenke Hribar. Od stare, »gnile« Jugoslavije se je nova vsaj to naučila, kakšni ne smejo biti politični zapori.

V teku let sem prišel do nekaterih spoznanj, ki naj bi jih organizatorji pri naslednjih Dragah upoštevali:

1. Pretehtati bi bilo treba, ali je skrivanje predavateljskih imen prav do uvodnega večera še smiselno in moško; vsaj za zamejske in zdomske predavatelje ne bi smelo veljati.

2. Nobeno predavanje naj ne bi bilo daljše od trideset ure; vse, kar je več, je za poslušalca muka.

3. Predavatelj naj bi vedel, pred kakšno občinstvo prihaja.

4. Diskutant naj bi govoril največ 5 minut. Tako bi odpadla četrtina ali dvajsetminutna »dopolnilna predavanja«, izostalo bi tisto lovljenje časa, več diskutantov bi lahko prišlo na vrsto.

In nazadnje: moderator bi moral biti večja avtoriteta — on bi pri diskusiji še posebej moral gledati na uro. Pri tem pa bi moral ohraniti uvidevnost in vljudnost. Zlasti oboje zaslužijo prijatelji Drage, ki prihajajo od najbolj daleč. Razumeti je treba npr. političnega emigranta iz Kanade: prišel je, ni vedel, kdo bo predaval, poznal je edinole megleno patetične naslove predavanj, potem pa je poslušal »polkovnika Oznek«. Manj trdo bi se bilo dalo reagirati na njegov očitek, da Draga premalo izbira predavatelje izmed zdonskih Slovencev.

Vinko Beličič
(Kat. glas, 18.9.1986)

ZA ŠALO povedano

»Kakšen greh je storil Adam?«

»Jedel je od prepovedane drevesa.«

»In kako je bil zato kaznovan?«

»Moral se je poročiti z Evo.«

Anton M. Lavriša
ATTORNEY-AT-LAW
(Odvetnik)

Complete Legal Services
Income Tax-Notary Public
18975 Villaview Road
at Neff
692-1172

KOLEDAR PRIREDITEV

V »Koledar« pridejo prireditve društev in drugih organizacij, ki objavljajo v »Imeniku društev« vsak mesec. Vključene so tudi prireditve, ki so v uredniškovem mnenju koristne za našo skupnost.

OKTOBER

18. — Tabor, DSPB Cleveland priredi svoj jesenski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igrajo Veseli Slovenci.

18. — Glasbena Matica poda večerjo, koncert in ples v SND na St. Clair Ave. Igra Don Slogar orkester.

18. — Klub slov. upokojencev v Nevburgu-Maple Hts. priredi večerjo s plesom v SND na E. 80 St.

19. — DNIJ pri Sv. Vidu priredi kosilo v avditoriju, od 11. do 2. pop.

26. — Slomškov krožek priredi kosilo v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1.30 pop.

26. — Občni zbor Slovenske pristave.

26. — Pevski zbor Zarja priredi koncert z banketom in plesom ob zborovi 70-letnici obstoja in sicer v SDD na Recher Ave. Igra Ray Polantz orkester.

26. — Podr. št. 50 SZZ priredi kosilo ob svoji 55-letnici v Slov. domu na Holmes Ave. Pričetek ob 3. pop.

NOVEMBER

8. — Belokranjski klub priredi martinovanje v Slov. domu na St. Clair Ave. Igra orkester Veseli Slovenci.

8. — Pevski zbor Jadran priredi koncert z večerjo in plesom v SDD na Waterloo Rd. Za ples igra Tony Klepec orkester.

9. — Slovenski dom na West parku priredi ples. Igra Ray Champa orkester.

15. — Štajerski klub priredi martinovanje v dvorani pri Sv. Vidu. Igrajo Veseli Slovenci.

DECEMBER

5. — Slovensko-ameriški kulturni svet priredi srečanje s škofom A. Edwardom Pevcem v semenišču Borromeo.

6. — Slovenski Dom št 6 ADZ praznuje 75-letnico z večerjo in plesom v SDD na Recher Ave. Igra Joe Fedorchak orkester.

— 1987 —

JANUAR

31. — Tradicionalna »Prstavka noč« v Slov. nar. domu na St. Clair Ave.

FEBRUAR

21. — St. Clair lovsko društvo priredi Lovsko večerjo v Slov. nar. domu na St. Clairju.

APRIL

4. — Pevski zbor Zarja priredi pomladni koncert v SDD na Recher Ave.

DROBTINICE

s Slomškovega kosila

(Nadaljevanje s str. 5)

različnih kožuščkih, in ni lahko določiti, kdo izmed njih je za nas pomembnejši. Vsak je ob svojem času nenadomestljiv, saj vemo, da se ne morejo prešteti zasluge, ki jih ima Slomšek za našo severno mejo.

Če naj ne iztirimo predaleč od našega kosila, se omejimo na obvezo, da bomo ohranili Slomškovo veselje tudi ob trdem delu zase in za svoja pokolenja. Oboje nas združuje in dopolnjuje.

Narrator

Josef's Hair Design

5235 Wilson Mills Rd.
Richmond Heights, Ohio
461-8544 or 461-5538

Pričakujemo Slomškovo beatifikacijo

Svetništvo je v veličini ljubezni in doslednem življenju

(Dne 26. oktobra letos bo Slomškov krožek v Clevelandu priredil letno kosilo v avditoriju pri Sv. Vidu. Vstopnice so že v predprodaji pri posameznikih, katerih imena so navedena na koncu dopisa, ki sledi in ki je povzet po »Družini« št. 36/1986. Ur.)

Mariborski škof Franc Kramberger je v soboto, 23. avgusta, zbral ob sebi v škofijskem domu pospeševalce Slomškove razglasitve za blaženega in svetnika. Poleg prelata dr. Maksimilijana Jezernika, glavnega postulatorja Slomškove zadeve, je povabil patra dr. Bruna Korošaka, slovenskega frančiškana iz Rima, ki je glavni delavec pri postopku za uradno razglasitev Slomškovega svetništva, in vicepostulatorje, pomočnike glavnega pospeševalca, iz domovine in zamejstva. Žal se vsi niso mogli udeležiti tega potrebnega in prisrčnega srečanja v škofijskem domu.

Verno slovensko ljudstvo se vedno bolj z zaupanjem zateka k Slomšku v raznih potrebah in življenjskih stiskah. Veliko je čudežnih uslišanj. Ali so to pravi čudeži in ali so zares dovolj kritično izpričani, bo presojala cerkvena oblast. Naši rojaki širom po svetu, posebno njihovi dušni pastirji v Ameriki, skrbno zbirajo podatke o raznih uslišanjih na Slomškovo priprošnjo. Prav je, da se mu tudi doma čimbolj priporočamo in o uslišanjih obvestimo škofijski ordinariat v Mariboru, ki zbira vso dokumentacijo.

Slovenci, verni in tudi neverni, se zavedamo Slomškove narodne in kulturne veličine, po pravici ga uvrščamo med največje sinove slovenskega naroda. Verni pa vidimo v njem tudi svetnika, torej človeka, ki je z junaško doslednostjo in z velikodušno ter povsem nesebično ljubeznijo izpolnjeval božjo voljo.

Svetništvo ni v izrednih delih, s katerimi Bog nekatere obdari že v življenju na zemlji, temveč v veličini ljubezni in junaški doslednosti izpolnjevanja božjih zamisli in navdihov Svetega Duha. Slomšek se je vse življenje in na vsakem področju delovanja odlikoval prav v junaškem pogumu izpolniti božjo voljo, služiti kraljestva milosti in ljubezni, ki naj osrečuje vse ljudi. Med drugim je tudi njegova borba za narodne pravice, za slovensko kulturo, za spoštovanje preziranega slovenskega jezika, zaradi česar je moral veliko pretrpeti, dokaz njegove svetosti. Slomšek je zares vzornik in priprošnjik za slovensko sedanjost.

Da bi ljudje Slomška razumeli in seveda tudi posnemali, bo pripravljen nov, primerno kratek in poljuden življenjepis. Vedno bodo na voljo podobice s Slomškovo sliko in molitvijo za njegovo prištetje med blažene in svetnike. Potrebne so tudi večje Slomškove slike, saj bi mnoge naše družine rade imele njegovo podobo, da bi se mu tem zaupneje priporočale.

V vseh veroučnih učilnicah bi morala viseti Slomškova slika, da bi se mladi Slovenci ob njem navduševali za delo, študij, službo svojemu ljudstvu, ljubezen do slovenskega jezika in vse narodne kulture, ter bi za vse to črpali moč iz žive vere, molitve in pravega obhajanja evharistije.

Priprava za Slomškovo beatifikacijo dobro napreduje, ker se pater Burno povsem posveča temu delu. O njem je obveščen tudi sveti oče. Kot pastir vesoljne Kristusove črede misli tudi na male narode in jim srčno želi dati javno priznanje za njihovo zvestobo Kristusu in Cerkvi. Zato rad razglasi blažene in svetnike prav v domači deželi ob svojih velikih pastoralnih obiskih.

Po pravici smemo zaupati, da bo sveti oče tudi za verne Slovence storil kaj velikega, če se bomo seveda mi sami za to dovolj trudili, zlasti z molitvami in pristnim krščanskim življenjem.

Škof je po obedu v škofijskem domu svojim obiskovalcem pokazal najprej novo hišno kapelo in skupaj z njimi pomolil, potem pa Slomškovo knjižnico. To je prava dragocenost. Z velikim spoštovanjem smo navzoči gledali knji-

ge in omare ter se jih dotikali, kakor da bi po njih segali v roko našemu velikemu in svetemu Slovincu.

Del knjižnice je posvečen vsem delom o Slomšku, kakor so izhajali njegovi spisi ali so o njem pisali različni kulturni zgodovinarji, njegovi življenjepisci in raziskovalci njegovega dela v doktorskih disertacijah. Več knjig je iz raznih zbirnic; naši domovi so hranili Slomškove knjige kot dragoceno dediščino.

J.V.

Kakor vsako leto, tako tudi letos pripravlja Slomškov krožek kosilo, ki bo v nedeljo, 26. oktobra 1986, v avditoriju pri Sv. Vidu. Serviranje kosil bo od 11.30 do 1.30 pop. Cena kosila: za odrasle po \$6.-, za otroke po \$3.-. Prisrčno vas že danes vabi Slomškov odbor! Vstopnice za kosilo so že v predprodaji in sicer pri sledečih osebah:

Marica Miklavčič	486-4627
Vinko Rozman	881-2015
Frank Urankar	531-8982
John Petrič	481-3762
Janez Prosen	486-2394
Julka Smole	391-6547

— Slomškov odbor

Dolores Vieser: Sv. Hema Krška (970-1045)

Življenjepisni roman

(Poslovenil Janez Pucelj)

CLEVELAND, O. - Takšen je naslov najnovejše slovenske izdaje življenjepisnega romana Dolores Vieserjeve, katerega je pred kratkim začela priobčevati *Nedelja*, tednik slovenske katoliške skupnosti na Koroškem.

Dolores Vieser je avstrijska katoliška pisateljica in piše v nemščini. Gre za 82 let staro žensko, ki je pa še vedno zdrava in čila. Napisala je že razmeroma veliko.

Podpisanega J.S. osebno najbolj zanima življenjepisni roman Vieserjeve o sv. Hemi Krški, ki ga je bila imenovana prvič izdala l. 1938 in sicer v nakladi 10.000 izvodov, kar pa je bilo vse neverjetno hitro razprodano. Ko je bila kmalu zatem izdana nova, druga naklada tega romana, je ta morala v knjigarnarske kleti. Nemci-nacisti so roman namreč prepovedali, njegovo avtorico pa pozvali pred Gestapo.

Nacisti so bili avtorici očitali, da je sv. Hema tako prikazala, da jo je ljudstvo lahko razumelo kot protiutež Hitlerju. Po njihovem je Hitler namreč bil »oče Koroške«, ne pa neka zgodovinska oseba. Šele ko je bila vojska minila, je Vieserjeve življenjepisni roman o sv. Hemi Krški prišel spet na knjižni trg in se je bil spet dobro prodal.

Zgornjemu poročilu naj za danes za zaključek podam še sledečo izjavo avtorice Dolores Vieserjeve, kakor jo je bila dala ob sklepu svojega pogovora s poročevalcem *Nedelje*. Takole je rekla: »Povedati vam moram, da me je vedno pritegoval tudi aspekt sožitja med Slovenci in Nemci v deželi, ki je bilo vedno tudi medsebojno kulturno oplajanje in bogatenje.«

»Hema, ki je bila iz slovenskega kraja, poročena pa z Nemcem, je bila to najbolj občutljiva in tudi vedela.«

Kaj več k stvari pa še prihodnjič.

Janez Sever

Cepljenje proti influenzi

V državi Ohio so zdravstveni uradi razposlali okrožnice vsem negovališčem - nursing homes - z opozorilom, da je sedaj posebno za starejše ljudi potrebno in zelo priporočljivo, da se pred nastopom vlažne jeseni in mrzlega zimskega časa dajo cepiti proti influenci. Opozorilo pa ni namenjeno samo starejšim ljudem, marveč tudi vsem katere koli starosti, na primer takšnim, ki imajo srčne in pljučne pbleme, da se dajo sedaj cepiti. Cepjenje naj bo že sedaj in ne koncem oktobra, ko se v splošnem začne sezona influence.

Spomenka Hribar:

klic po narodni spravi

(Nadaljevanje in konec)

Kakor koli že se sedanjim oblastnikom zdi klic po narodni spravi pregrešen, krivičen, nepravilen ali celo zločinski, dejstvo je, da jih šele izklic po spravi kliče v njihovo lastno človečnost — to pa je seveda tudi skromnost po **človeški meri**. Človeška mera pa ni Absolutna mera niti mera po Absolutnem, temveč je prav človeška, se pravi končna, zgodovinska mera.

Kakor koli torej morda čuti, da jih klic po narodni spravi ponižuje, ker da jim krati oblast — in res jim krati Absolutno Oblast, ker ta ni po človekovih meri — jih vendarle prav ta klic »povišuje«, namreč povišuje prav v človeško mero, ki je na Zemlji najvišja prav zato, ker je človek zaznamovan s smrtjo kot določilom, s končnostjo, ki je nobeno bitje ne zmore. Živali poginjajo, umira samo človek. Klic po spravi jim torej »prizna« tisto mero, ki je najvišje dostojanstvo, dostojanstvo smrtnika, zmotljivega, končnega bitja.

Narodna sprava, kakor jo pojmujem, nikakor ni zgolj političen akt ali klic po politični spravi niti med nekdanjimi spriti stranema niti v nekakšnem banalnem smislu »zlizanja oblasti in ljudstva«, temveč je klic v našo epohalno drugačno človečnost.

Ni naključje, da vladajoča ideologija prav tragičnost zgodovine zanika z vso vehemenco, ki jo premore, zakaj uvid tragičnosti zgodovine oziroma tragične dimenzije zgodovine jo v temelju problematizira, saj razkriva razpoklino prav tam, kjer jo manihejska Resnica zanika, namreč v večnosti.

Večnost je s smrtjo zaznamovana, presekana, (skoz srce) predrta. Manihejska Resnica oziroma Cilj vidi in hoče samo Cilj in ji sredstva — ne pozabimo, sredstva so v skrajni konsekvenci vedno ljudje! — niso pomembna, se pravi,

vsa so dovoljena in upravičena. Tudi smrt drugega ali samožrtvovanje človeka. Zato ji žrtvovani ljudje ne pomenijo **ljudi**, torej enkratnih in nepovnovljivih posameznikov, od katerih vsak na svoj način težko zapusti ta svet in se s solzami poslavlja od njega, od tega čudovitega sveta.

Če bi takšna manihejska Resnica zares »uvidela« človeka kot **človeka**, njegovo nenadomestljivo enkratnost in dostojanstvo, če bi se zavedala tragičnosti žrtvovanih ljudi, vsakega posameznika posebej, bi bila »prestreljena« v svojem naponu po Absolutu; zmanjkalo bi ji prav tisto, kar jo temeljno omogoča: zakritost resnice, smrti. Spodmaknila bi se ji tla v njenem ciničnem pohodu k Nadčloveku.

Vladajoča ideologija more celo dopustiti različne bodice pa tudi tematiziranje svojih političnih hipotez in tez, zakonov in postopkov. Ne more pa dovoliti opozarjanja na tragično dimenzijo zgodovine, pa tudi ne na tragične posledice njenega lastnega početja, zakaj prav takšno opozarjanje na tragiko eksistencialno spodmika Tla njenega ciniizma. Preprosto rečeno: jemlje ji Človeško legitimnost. Jemlje ji Legitimiteto. Jo postavlja med smrtnike. Kakor hitro pa je postavljena na isto raven z vsemi smrtniki, postane tudi sama »smrtna«, se pravi človeška. Klic po spravi jo sili, da postane subjekt in ne Subjekt. Jemlje ji njeno božansko avrelo, s tem pa tisto, na čemer se sama utemeljuje: na Zgodovini kot sakrosanktni Resnici.

Sprava je torej v bistvu sprava s smrtjo. To pa pomeni tudi spravo z zgodovinskostjo zgodovine — saj je človek zgodovinski, ker je smrten. Sprava z zgodovino pomeni seveda tudi spravo s polpreteklo zgodovino, z ljudmi te zgodovine. Za mnoge od njih velja že citi-

rani svetopisemski rek o pohujšanju, ki mora priti. **Gorje** pa so izkusili ljudje na eni in drugi strani, na vseh straneh. Tudi zločinci so bili med njimi. Bog ne daj, da bi jih opravičevala — tega človek tudi ne more, more in mora pa dopustiti zločinca kot človeka. Še posebej, če je mrtev in je na ta način svoj dolg poravnal — ne more ga poravnati drugače, saj mu je odvzeta vsa prihodnost, v kateri bi morda sprevdel svoje grehe, se jih pokesal in postal drugačen človek.

Pri tem moramo vedeti, da človek greha, krivde, nikoli ne more ne odplačati ne poravnati v smislu Poravnave, ker se traku časa ne da obrniti nazaj, narejeno ne preklicati, zničiti — še posebej storjene smrti ne, pa najsi bo narejena v imenu kakšne ideologije ali pa gre preprosto za zločin. Človek ni Bog, da bi mogel stvari preklicati, narediti in ne-narediti hkrati — če to sploh Bog more.

Toda če tega ne zmoremo kot ljudje, se moremo in moramo **dopustiti** kot ljudje. To pa pomeni, da se najprej zaveemo svoje lastne končne človečnosti in da tudi drugemu, bližnjiku, priznamo človečnost, se pravi, da njegovih grehov — pa četudi vnebovpijočih, ne jemljemo za Absolutne v tem smislu, da bi jih še po smrti preklinjali. Te pravice ljudje nimamo.

Res je, da so še žive rane na obeh straneh, na vseh straneh. Morda se prav zato v nas vzbuja občutje tragičnosti človeškega življenja in zgodovine? Občutje tragičnosti zgodovine je hkrati dopuščanje te in take zgodovine, se pravi ljudi. Samo takšno dopuščanje, ki je ljubezen, nas more osvoboditi od more zgodovine, nas more osvoboditi sovraštva in nesproščenosti ter nas usmeriti v prihodnost — ne da bi izgubili z(a)vezo s preteklostjo.

Vse to se dogaja v naših srcih. Prepričana sem, da tudi v tistih srcih, ki so navzven zaprta in zakrknjena; vsi smo ljudje. Polom pohoda po poti uredničenja Raja na Zemlji se je ponesrečil, ker se je moral ponesrečiti — saj to niso bile človeške mere — in to občutimo vsi današnji, vsakdo pač drugače.

Morda to še najbolj tragično občuti tista generacija, ki je bila pripravljena žrtvovati življenje za ta Cilj, ki se je v imenu svoje Resnice obtežila tudi s težkimi krivdami, tista torej, ki je presekana v svojem lastnem srcu, v katerem je to epohalno resnico gojila, jo hranila. Ob tem, ko se namesto Raja na Zemlji vse bolj izkazuje njegovo nasprotje, ki bo že jutri morda pekel, se jim mora podirati njihov svet.

Od tega, koliko bodo znali vzeti nase svojo epohalno resnico/zmoto, svoje izgubljene iluzije, je tudi odvisno njihovo nadaljnje ravnanje: ali se bo

prevesilo v nasilje za dokazovanje svojega Prava ali pa bodo sprejeli roko sprave, ki jih hoče opozoriti predvsem na to, da smo vsi samo ljudje in da je bilo že dovolj in preveč dokazovanja, da je kdo od ljudi lahko Nadčlovek, Bog.

Roka take sprave je ponujena, roka, ki ne išče in ne terja povračila, plačila, kazni, temveč ponuja dopuščanje, tj. ljubezen. Dopuščanje, ki vsakogar izmed nas druži v človeško, narodnostno skupnost, v skupnost smrtnikov.

Narodna sprava je izklic, ki kliče ljudi (nekega naroda, družbene skupnosti) v **prihodnost**. Uresničena narodna sprava pomeni **odločitev** nekega naroda za svojo prihodnost; pomeni zavedanje **odgovornosti** za svojo usodo.

Še danes velja razmisliti, kar je o narodu zapisal Renan: Imeti skupno slavno preteklost, skupno voljo v sedanjost; dejstvo, da so združeni naredili velike reči in jih hoteli narediti še več; to so bistveni pogoji, da si narod ... V preteklosti dediščina salve in obžalovanja; v prihodnosti naloga uresničiti isti program... Obstoje nekega naroda je vsakdanji plebiscit. ...—

Naš »program« se je sesul, najti bo treba drugačnega. Pa kaj — najti — kaj je večji »program« kakor bivati kot enkratna, nezamenljiva narodnostna bitnost? Če to hočemo ostati in torej biti, se moramo »spraviti med sabo«. Sicer se bomo med seboj požrli. V imenu samih absolutnih Resnic. Obstoje nekega naroda je vsakdanji plebiscit, pripravljenost na sožitje, spravo.

Sicer **nasplah** nihče ne oporeka temu, da je naša polpretekla zgodovina tragična. Toda — ali se zares zavedamo, kaj to pomeni? Ali tragičnost »rezerviramo« samo za »naše« in jo odrekamo »drugim«? Ali ni tudi sovražnikova **smrt** — gledano z eksistencialne ravni — tragična kot **smrt**? Ali razumemo narodnoosvobodilno borbo in revolucijo ne le kot veličastno, temveč tudi kot tragično obdobje naše zgodovine? Kot tragičnost, ki bi nas morala zavezovati, obenem pa sproščati za drugačnost človečnosti, za drugačen odnos do življenja in smrti?

Bojim se, da tega občutja še ni. Branje zgodovinskega spomina je kar temeljito opravilo svoj »posel« in morda že doseglo svoj namen. Zgodovinski spomin namreč niso podatki o dogodkih, o prevarah in zmotah, o krvavih dejanjih in neuresničenih upih, zgodovinski spomin je prav razumevanje, bivanje v tragični dimenziji zgodovine, je v občutju zgodovine kot tragike.

Šele takšno občutje nam omogoča vstop v zgodovinski spomin, vstop v spravo z našo smrtnostjo/človečnostjo, vstop v spravo z zgodovino. Saj ni mogoče nekomu priznati tragičnost njegovega življenja, drugemu pa jo zanikati. Tistega, ki mu tragičnost njegovega življenja in nehanja in smrti, zanikamo, eo ipso iz-

ključimo iz človeške skupnosti. Iz narodnostne skupnosti.

Zato pa tokrat s prepričanjem ponavljam, kar se mi je zapisalo v spisu **Krivda in greh**: »Sredi Ljubljane, v njenem srcu, bi moral stati obelisk, ki bi krikal v nebo o tragediji malega naroda, ki je v boju za svoj obstoj po nedoumljivi človeški usodi postal obenem svoj lastni kaznovalec in maščevalec.« Moralo bi stati, in prepričana sem, da nekoč bo tudi stalo, **znamenje**, ki bo razločevalo svet mrtvih od sveta živih, preteklost od prihodnosti.

Pustimo vprašanje napisa na takšnem **znamenju**, ki ga bodo tako in tako postavljali zanamci — mi vsi smo še preveč razboljeni, razdeljeni, nespravljani. Upajmo, da sistematično brisanje zgodovinskega spomina zadnjih štirideset let ne bo zajelo zanamcev do te mere, da bi izgubili čut za pretekle bolečine in tragiko, tragiko tudi nas, današnjih. Upajmo, da bodo povezali z **znamenjem**, ki bo simbolno povezovalo vse mrtve in žive, ki tvorijo narodnostno skupnost, **zemljo**, v kateri bodo in bomo počivali njihovi predniki z **nebom** njihove prihodnosti.

Če bodo to storili, ne bodo zaradi nas, temveč zaradi svoje identitete, ki se kakor roža izvija iz grobov in cvete v svetel prihodnji dan. Ob tem **znamenju** se bodo spominjali zgodovine in v tistem, dostojanstvenem strahospoštovanju premišljevali tudi o svoji lastni končnosti in o čudežnosti življenja, ki, četudi smrtno, vendarle vije ljubezen onkraj groze in prek groba.

Pa pustimo spomenike, njih postavljanje in naslavljanje, zanamcem. **Srce** je spomenik! Prislunimo utripom svojega srca: Ali se je zganila v njem ljubezen? Ali jo čutimo? Ali jo priznamo? Ali jo — ljubimo?

— • —

Mogočen vpliv katoliškega tiska

Cirkulacija katoliškega časopisa v Severni Ameriki se je v letu med 1985-86 povišala za pol milijona - tako poroča Catholic Directory 1986.

V Ameriki izhaja sedaj 609 katoliških časopisov s skupno cirkulacijo 27.834.760. V prejšnjem letnem obdobju jih je izhajalo 574 s skupno cirkulacijo 26.993.626. Največ novih naročnikov so pridobile katoliške revije, dočim se je število škofijskih časopisov nekoliko zmanjšalo. Sedaj izhaja v Ameriki 387 katoliških revij.

Zanimivo je, da so še sedaj katoliški časopisi in revije v kakšnem drugem, jeziku zelo važen faktor katoliškega tiska v Ameriki. Teh izhaja v Ameriki 43 v skupno 697.150 izvodih. Od prejšnjega leta je število naročnikov na neangleške katoliške revije narastlo za 33.000 novih naročnikov.

TARGET A CAREER, VOLUNTEER!

FILL UP SOME OF YOUR FREE TIME. WE HAVE A VARIETY OF ACTIVITIES TO OFFER.

THE SLOWE HOME for the AGE
18621 NEFF RD.
CLEVELAND, OHIO 44119
486-0268

ZORA PIŠČANC

PASTIRICA URŠKA

Nadaljevanje

»Moj ubogi otrok, kaj vse te še čaka,« so Terezi stopile solze v oči.

»Mati, ne jokaj. Vse bo še dobro. Mati božja je z mano. Blagoslovi me in moli, da bi srečno opravila, pa tudi ti, babica.« Pokleknila je in mati jo je prekrizala.

Urška je odšla. Še nikdar ji ni bila pot tako težka kot v tem sončnem popoldnevu, ko je skrb skoro preplavila zaupanje v božjo pomoč. Sedaj je bila samo še preprosto grgarska pastirica, boječa in ponižna, ki jo je gnalo naprej edinole Marijino naročilo: Reci ljudstvu...

Ko je prišla do grajskih vrat, se je v nemoči naslonila nanje. Potem se je pokrižala in prišla za tolkač. Sprva je udarila plašno, da je udarec komaj slišala. Potem se je stegnila na prste in močnejše udarila.

»Kdo pa sili k nam s tako nestrpnostjo?« se je oglasil grajski vratar. Stopil je do line in jo odprl. »Glej, glej, kakšna

čedna stvarca. Pa ne, da siliš k nam za pestrno. Eno že imamo, pa ti bi bila bolj pravšna. Le stopi noter in povej, kaj hočeš.«

Urška je strahoma stopila na prostorno dvorišče, vse naokrog obdano z obokanimi stebrišči.

»Z grofom bi rada govorila,« je boječe povedala.

»Zakaj pa, lepa deklica, le meni povej, nič se ne boj.« Stopil je do nje in jo pobožal po nežnem licu. Odskočila je kot bi jo pičil gad.

»Z grofom bi rada govorila, k njemu me pelji,« je bil sedaj njen glas skoro ukazovalen.

»Če hočem! To je le od mene odvisno. Daj, poglej me malo bolj prijazno.«

Prijel jo je za ramena in jo potegnil k sebi. Odrinila ga je in na ves glas zaklicala.

»Ali je gospod grof doma?«

Vratar se je ustrašil in jo pustil naprej. Za nekimi vrati pod oboki je zaslišala prešeren ženski glas.

»Pa ti je dalo popra to pun-

ce. Prav se ti godi, ženskar nikdar siti.«

Urška je namerila korake proti ženski, ki se je pokazala pod stebriščem. Bila je starejša, a prikupnega obraza.

»Kaj iščeš tu na gradu, deklica?«

»Z grofom bi rada govorila, ali je doma?«

»Doma je, a ne vem, če je voljan te sprejeti.«

»Gre za zelo važno sporočilo.«

»Ali je sovražnik v deželi?« se je ustrašila ženska.

»Ne, ne, prav nasprotno. Prihajam z naročilom nebeške Matere Marije.«

»Deklica, tebi se blede.« Stopila je bliže in ji pogledala v lice.

»Zgleda, da nisi nora. Pa vendar.«

»Mati božja se mi je prikazala na Skalnici in mi naročila...«

Tedaj je ženska zagnala tak vrišč, da so se začela odpirati okna in vrata in je iz gornjega nadstropja pogledal sam grof Valhajn Strassoldo.

»Kaj pa vreščiš, Meta?« je nejevoljno vprašal. Meta je stopila izpod obokov in se zazrla v grofova okna.

»Gospod grof, tu je dekle, ki pravi, da se ji je prikazala Mati božja na Skalnici. Hoče do vas. Nemara bo zelo zanimivo, kar vam bo povedala. Ali naj pride?«

»Naj pride!« je kratko rekel in se odmaknil od okna.

»Povej, ali je res, kar trdiš?« je bila Meta radovedna, ko je Urško peljala navzgor po širokih stopnicah.

»Res se mi je prikazala.«

»Huda ti bo predla, grof ne veruje v prikazanja, še manj v Mater božjo. Vsi smo postali luterani.«

»Tudi vi?« se je začudila Urška.

»Tudi, zakaj pa ne? Vera je vera, ena drugi podobna, nič slabega ne uči.«

»A samo ena je prava in to je naša rimsko-katoliška.«

»Pa dokaži, če je to res.«

»Mati božja, ki se mi je prikazala na Skalnici, dokazuje, da je to res.«

»Kako pa naj ti verjamem? Morda si sleparka, lažnivka, delaš za lastno korist, da bi se ti ljudje klanjali.«

»Čas bo dokazal resnico. Sedaj pa me pelji h grofu!«

Meta je odprla vrata in porinila Urško v sobo. »Tu imate punčaro, ki trdi, da se ji je prikazala Mati božja.«

Grof je sedel za dolgo hrastovo mizo in bral iz velike knjige. Tako velike, kakor jo ima gospod vikar spodaj v Solkanu, kadar bere mašo. Biblija, je prečitala Urška naslov na platnicah, ko jo je grof zaprl.

Na steni za grofom je visel velik železen križ, po drugih stenah naokrog pa slike v pozlačenih okvirjih bradatih mož z lasuljami, pa tudi slike lepих žena so bile vmes. Vso levo steno je zavzemala velika omara s knjigami. Toliko jih Ur-

ška še ni videla. Hrbtišča z zlatimi napisi so se bleščala v zahajajočem soncu, ki se je pojavljalo z žametnimi sedeži, dragocenimi sohami, vazami in pisanimi preprogami na svetlem podu.

»Prav je, da si prišla. Vse vem, kaj se dogaja spodaj v vasi. Tudi to vem, da si nagnorila moža, da so šli postavljati neko lopo na Skalnico namesto da bi prišli na tlako. Dekle, tako ne bo šlo, jutri bi te moji biriči tako ali tako privedli na grad. Pa si jih prehitela. Dali te bomo na hladno, da se ti ohladi prebujna domišljija in da ljudje pridejo spet k pameti.«

»Ah ne, gospod grof, nič hudega nisem naredila. Sama sem se ponudila, da grem do vas in vam vse razložim. Mati božja se mi je res prikazala in mi rekla...«

»Kaj me briga, kaj ti je rekla. Briga me le, ker moje ljudi odvrtaš od dela. To je kaznivo dejanje, ki zasluži ječo.«

»Prišla sem, da vas prosim za dovoljenje, da bi možje lahko šli nekajkrat na teden na Skalnico na delo. Mati božja tako hoče. Rekla mi je, naj ljudem povem, naj ji gori sezidajo cerkev in milosti prosijo.«

Grof se je zasmel, da je šlo Urški do kosti.

»Potem jo pa le prosi milosti, dekle. A ne za druge, zase jo prosi, morda ti bo pomagala, ko boš v verigah ležala v ječi.«

»Pomagala mi bo, gospod grof,« je bila Urška sedaj popolnoma mirna.

Grofa je njena mirnost spravila v zadrego. Ali je blazna ali tako prebrisana ali pa...

»Kakšna pa je bila Mati božja?« jo je vprašal, da se reši zadrege.

»Lepa mlada žena z detetom v naročju. Sprva sem mislila, da je grofica Jadviga z otrokom, a potem sem razumela, da je lahko samo nebeška prikazen tako lepa.«

»Hočeš reči, lepša od grofice,« je grof zapičil vanjo svoj ostrí pogled.

»Da, gospod grof, mnogo lepša od grofice,« je mirno odgovorila Urška.

»Nezaslišno!« je planil kvišku grof. »Lepše od grofice ni nobene ženske na tem svetu, zapomni si to!«

»Tudi zame, gospod grof, ni na svetu nobene lepše od vaše grofice. A Mati božja ni nebeško bitje, zato najlepša med ženami v nebesih in na zemlji. To vem, ker sem jo videla,« je s tako gotovostjo povedala, da je še grofa spravila v dvom. Vdal pa se ni.

»Sanjalo se ti je, dekle! Kristusova mati je umrla in mrtvi se ne vračajo. Vsi ste vračeverni, oboževalci tega, kar ne obstaja. Glej to knjigo,« je grof udaril s pestjo po bibliji, »to je prava vera in te se boste morali vsi oprijeti. Jaz to zahtevam!«

»Luteranske?« se je prestrašila Urška. »O ne, gospod grof, tega ne bomo naredili nikdar. Naša vera je sveta in

zanjo smo pripravljeni tudi umreti.«

»Saj se ti bo želja kmalu izpolnila, če hočeš. Z menoj!«

Trdo jo je prijel za roko in jo gnal po hodniku, nato navzdol po stopnicah do pritličja.

»Vratar!« je poklical, da je odmevalo pod obokanimi hodniki. »Pelji to deklino v ječo!« je trdo ukazal, nato naglo izginil navzgor po stopnicah, kakor bi se bal, da se premisli.

»O, to pa to, le pridi, golobica moja, prav varno te bom peljal navzdol. Res, škoda za tako stvarco, da bo segnala v ječi med razbojniki. Lahko bi bilo drugače, če bi hotela.«

Urška se je stresla, a vseeno odločno ukazala:

»Stori to, kar ti ukazuje grof!«

Birič je prižgal baklo in prijel Urško za roko. Manj trdo jo je držal kakor prej grof. Pohlevno je šla ob njem.

(Nadaljevanje prihodni torki)

MALI OGLASI

19115 Muskoka

Alum. sided bungalow. 3 bdrms. Slovenian kitchen. Rec rm. Central air. Range, refriger., washer, dryer inc. Owner broker. Asking \$49,900.

George Knaus Real Estate
819 E. 185 St.,
431-9300 (73-74)

Home for Sale by Owner
Open Saturday, 2 to 4
19500 Renwood

Prime Euclid location. This alum. sided 3 bdrm colonial is immaculate thruout, with new kitchen featuring Merillat Cabinets and a new bathroom. Includes carpeting thruout. Natural woodwork. Decorative fireplace and leaded glass china cabinets. This one won't last. Only \$53,900. Call today: 481-2707 or 481-2186. (73-74)

WILLOWICK

By Owner

3 bdrm. ranch. 1 1/2 baths. Finished basement. Alum. sided. 2 1/2 car garage. Excellent condition. Asking \$65,500. Call 531-5112. (73-74)

Sewing Person

Experienced in cushion and pillow work for high quality shop in Cleveland Hts., Ohio. Call 321-4128. (72-73)

DOMESTIC HELP

5 day week, steady job. Must drive. Gates Mills area. Call 442-9290. (72-75)

Hiše barvamo zunaj in znotraj. Tapeciramo (We wallpaper). Popravljamo in delamo nove kuhinje in kopalnice ter tudi druga zidarska in mizarska dela.

Lastnik TONY KRISTAVNIK
Pokličite 423-4444 ali 729-1023 (x)

NAROČNIKOM

AMERIŠKE DOMOVINE

Sedaj, ko *Ameriška Domovina* nudi izredne cene vsem novim naročnikom, vas naprošamo, da priporočate svojim prijateljem in znancem, naj se tudi oni čimprej poslužijo te izjemne ugodnosti in postanejo naročniki tega našega priljubljenega časopisa.

Da se pridobivanje novih naročnikov čimbolj pospeši, vas naprošamo, da nam pomagate pri tej akciji tako, da skušate pridobiti vsaj enega novega naročnika. Če bi se to lahko praktično izvedlo, bi v kratkem času podvojili naložbo časopisa. To pa bi, seveda, bilo tudi najboljšo zagotovilo, da bo časopis še naprej redno izhajal in uspeval med Slovenci v Ameriki, Kanadi in v širnem svetu.

Vemo, da vam je kot dolgoletnim zvestim naročnikom *Ameriška Domovina* pri srcu, zato vam ne bo težko priporočiti list svojim prijateljem in znancem. Obenem pa jim boste storili veliko uslugo, kajti to je edini način, da tudi oni lahko zvedo za to izredno priliko.

Prijatelji Ameriške Domovine

Naročilnico za Ameriško Domovino

____Naročam se na list

____Naročnino podarim

____Torkovo in petkovo — \$15

____Petkovo — \$10

____Za visokošolca ali vojaka, dnevno — \$10

____Za visokošolca ali vojaka, petkovo — \$5

za eno leto

Ime _____

Naslov _____

MOJE ime _____

MOJ naslov _____

____Pošljite novemu naročniku pozdravno pismo.